

POSTANOWIENIE

Dnia 9 marca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Wrębiakowska-Marzec

w sprawie z powództwa A. R.

przeciwko W. K.

o ustalenie istnienia stosunku pracy, o wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych, o wyrównanie wynagrodzenia za pracę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 9 marca 2017 r.,

skargi kasacyjnej pozwanego od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w P.

z dnia 25 września 2015 r., sygn. akt VI Pa (...),

I. odrzuca skargę kasacyjną,

II. oddala wniosek adw. W. P. o przyznanie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu powodowi A. R. w postępowaniu kasacyjnym.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 25 września 2015 r. Sąd Okręgowy w P. oddalił apelację pozwanego W. K. od wyroku Sądu Rejonowego w C. z dnia 28 stycznia 2015 r., ustalającego, że w okresie od 1 maja 2009 r. do 31 maja 2013 r. łączył pozwanego z powodem A. C. R. stosunek pracy w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku pracownik ochrony (pkt I) oraz zasądzałego od pozwanego na rzecz powoda wskazane kwoty tytułem wynagrodzenia za pracę w godzinach

nadliczbowych oraz wyrównania wynagrodzenia za pracę, wraz z ustawowymi odsetkami (pkt II).

W skardze kasacyjnej pozwany zaskarżył go w całości i podniósł zarzut naruszenia: 1) art. 189 k.p.c. w związku z art. 22 § 1 k.p. przez ich błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie, ponieważ interes prawny powoda był rażąco sprzeczny z zasadami współżycia społecznego oraz nie wykazał on istotnych elementów stosunku pracy; 2) art. 382 k.p.c. przez brak wnikliwej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności przez błędne przyjęcie, że umowa łącząca strony w okresie od 1 maja 2009 r. do 31 maja 2013 r. miała charakter umowy pracowniczej, a nie umowy cywilnoprawnej - zbliżonej do zlecenia.

Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania uzasadniono potrzebą wykładni przepisów dotyczącej tego, „jak ma się zgodna wola stron odnośnie realizacji pewnych uzgodnień błędnie nazwanych „umową o dzieło”, a koncepcja roszczeń pracowniczych narzucona przez profesjonalnego pełnomocnika procesowego, która całkowicie odbiega od wspólnych pierwotnych uzgodnień w zakresie umowy, która łączyła strony, a jednocześnie jest rażąco sprzeczna z zasadami współżycia społecznego” (art. 65 k.c. w związku z art. 22 § 1 k.p. w związku z art. 189 k.p.c.). Skarżący podniósł, że w orzecznictwie sądów wyższych instancji występuje rozbieżność poglądów dotycząca podstawy prawnej wykonywania zadań przez pracowników ochrony, która wymaga ujednolicenia. W tym zakresie przywołał z jednej strony - wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 lipca 2008 r., I PK 315/07 oraz z drugiej strony - wyroki Sądu Najwyższego z dnia 9 grudnia 1999 r., I PKN 432/99 i z dnia 13 kwietnia 2000 r., I PKN 594/99 oraz wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 30 października 2012 r., III AUa 486/12.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 398⁴ § 1 k.p.c., skarga kasacyjna powinna zawierać: 1) oznaczenie orzeczenia, od którego jest wniesiona, ze wskazaniem, czy jest ono zaskarżone w całości, czy w części; 2) przytoczenie podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienie; 3) wniosek o uchylenie lub uchylenie i zmianę orzeczenia z

oznaczeniem zakresu żądanego uchylenia lub zmiany. Z treści art. 398⁶ § 1 k.p.c. wynika, że jeżeli skarga kasacyjna uchybia wymaganiom wymienionym w art. 398⁴ § 1 k.p.c., to stwierdzony brak nie podlega usunięciu w trybie przewidzianym dla usuwania braków, ale powoduje, że skarga kasacyjna dotknięta taką wadliwością podlega odrzuceniu *a limine*. Inaczej rzecz ujmując, niezamieszczenie w skardze kasacyjnej wniosku o uchylenie lub o uchylenie i zmianę zaskarżonego wyroku w całości lub części stanowi istotną wadę, której nie można usunąć w trybie przewidzianym dla usuwania braków formalnych, powodującą skutek w postaci konieczności odrzucenia skargi (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 23 sierpnia 2012 r., III CSK 161/12, LEX nr 1222166 oraz z dnia 14 stycznia 2016 r., II CSK 374/15, LEX nr 1976876).

W wywiedzionej przez pozwanego skardze kasacyjnej nie został zawarty element konstrukcyjny wymagany przez art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c., co zrodziło po stronie Sądu Najwyższego obowiązek odrzucenia skargi na podstawie art. 398⁶ § 2 i 3 k.p.c.

Wniosek o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego zawarty w odpowiedzi na skargę kasacyjną należało oddalić. Zgodnie z utrwalonym w orzecznictwie stanowiskiem, w razie odrzucenia skargi kasacyjnej nie należy przyznawać kosztów postępowania kasacyjnego stronie, która w odpowiedzi na skargę kasacyjną nie podniosła zarzutu, że skarga ta powinna być odrzucona (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 7 lipca 2011 r., II CSK 37/11, LEX nr 1050455 oraz z dnia 27 września 2013 r., V CSK 574/12, LEX nr 1375246 i powołane w nich wcześniejsze orzeczenia). Stanowisko to należy również odnieść do sporządzenia odpowiedzi na skargę kasacyjną przez profesjonalnego pełnomocnika ustanowionego dla strony z urzędu. Sam fakt świadczenia pomocy prawnej z urzędu nie jest bowiem wystarczającą podstawą do otrzymania wynagrodzenia z tego tytułu. Pomoc ta powinna być udzielona zgodnie z wymaganiami stawianymi profesjonalście (por. uzasadnienie postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 2 grudnia 2011 r., III CZP 69/11, LEX nr 1119504).